

**У ЦЬОМУ
НОМЕРІ:**

Світ моїх
захоплень 2-4

Школа очима
випускників 5

Пам'ятаємо 6,
7

Ніхто не
забутий! 8

Моряк
відважного
«Рубіна» 9,
10

Для
найрозумні
ших 11

ПАМ'ЯТЬ

І живуть у пам'яті народу
Його вірні дочки і сини,
Ті, що не вернулися з походів
Грізної, великої війни.

Їх життя, їх помисли високі,
Котрим не судилось розцвісти,
Закликають мир ясний і спокій,
Як зіницю ока, берегти.

В. Симоненко

Світ моїх захоплень

Здравствуйте, меня зовут Дарья Садовая, я ученица 9-В класса Харьковской общеобразовательной школы №158. С детского сада и по сей день я постоянно чем-то увлекалась и посещала разнообразные кружки. Начиная с плетения бисером,

бальных танцев и других видов танцев, рисования и т.д. Недавно я поступила в полицейский театр «Дети будущего», выступаю в основном составе. Именно об этом я и хочу подробнее Вам рассказать.

О театре я узнала совершенно случайно, благодаря ученице моей же школы, только 9-А класса - Ксении Харченко, которая за день до меня прошла серьёзный кастинг в труппу театра. Я искренне благодарна Ксюше за то, что она сообщила мне о таком чудесном "кружке". Но как я поняла совсем скоро

- это далеко не кружок самодеятельности. Это профессиональный детско-юношеский милицейский театр (теперь уже - полицейский) оригинального жанра «Дети будущего» при ГУ МВД Украины в Харьковской области.

Наш театр активно ведет профилактику правонарушений среди несовершеннолетних через театральную форму, развенчивает романтизм о бандитизме, является гордостью города Харькова. Мы неоднократные победители и

обладатели Гран-При всеукраинских, национальных, международных фестивалей и конкурсов. Также, наш театр ведет активную творческую и профилактическую работу с воспитанниками детских домов,

интернатов, исправительных учреждений и детей с ограниченными возможностями, что невероятно меня радует и стимулирует.

Найди себе
занятие по
душе - и в
твоей жизни не
будет будней...
Конфуций

Я очень долго не могла найти такое увлечение, которое бы совмещало многие виды деятельности, но тут я поняла, что всё можно объединять, ведь наш театр имеет многожанровую тематику развития молодежи:

- цирковое искусство;
- хореография;
- вокал;
- театральные жанры

(актерское мастерство, сценическая речь, работа над артикуляцией и пластикой);

- инструментальный жанр (шоу неоновых барабанщиков);
- психология позитивного мышления.

Как я писала ранее, Ксюша проходила сложный кастинг, после которого она попала в труппу театра. Меня это тоже не миновало.

Чтобы пройти отбор мне нужно было :

- прочитать стихотворение (или рассказать басню);

- проявить себя в хореографии;
- спеть песню;
- выполнить специальное задание от художественного руководителя.

Честно говоря, было нелегко, но не буду скромничать - меня "взяли с ногами и руками".

Я в "Детях Будущего" всего пол года, но за это время я успела побывать во многих городах и селах Украины, а так же за её пределами .

О невероятной поездке за пределами Украины, пожалуй, расскажу поподробнее .

С 6 по 12 января 2016 года театр «Дети будущего» преодолел 6000 тыс.км. и посетив Лапландию – страну чудес и приключений – достойно представил родной город Харьков и Украину на Международном фестивале «Рождественские вечера в Лапландии».

Подготовка к фестивалю проходила очень серьезно и

с большой ответственностью. Юные актеры нашего театра (в составе актерской группы 31 человек + родители) мужественно преодолели трудную дорогу к Лапландии, чтобы показать все свои таланты и оправдать надежды родной страны. Приехав в г. Леви, расположенный в 160 км за Северным полярным кругом, мы увидели много контрастов, а именно зимнюю полярную

ночь, которая погружает во тьму, и солнце, которое светит только три часа в день. Мы побывали в столице Лапландии — лежащий у Полярного круга г. Рованиеми, посетили резиденцию Санта-Клауса. А сам фестиваль проходил в сказочном Санта-парке, на чудесной сцене.

«Дети будущего» представили на фестивале свой инструментальный номер — шоу барабанщиков, хореографические номера, вокальный номер, а также новый рождественский спектакль «Веселые приключения сеньора Мойдодыра», за что были награждены самим Сантой и почетными членами жюри. Для нас очень почетно получить достойные награды и

дипломы такого уровня. Коллектив стал лауреатом в хореографии и получил Гран-При фестиваля конкурса в театральном искусстве. Также координаторы и организаторы фестиваля наградили всех тех, кто приложил максимальные усилия для нашей поездки.

Я увидела настоящую зиму и ощутила на себе, что такое

северный мороз в -35 градусов. Увидела необыкновенные заснеженные склоны гор, захватывающее дух царство Санта Клауса и бесконечно радостный финский народ, который очень гостеприимно встретил участников из Украины. Одним из самых красивых видов за всю поездку, был вид из гостиницы в Таллине, где мы оставались на ночь во время поездки.

Нередко наши достижения освещаются в СМИ, и поездка в Финляндию не исключение!

1 февраля наш театр посетила съемочная группа одного из лучших центральных телеканалов Украины, телеканала ICTV. Журналисты узнали о нашем театре и его творческих успехах и решили рассказать о нем для телезрителей всей нашей страны. Мы с удовольствием показали журналистам

свои лучшие музыкальные, хореографические и театральные номера. Результатом этого показа стал репортаж телеканала, показанный в программе «Факти». Благодаря этому репортажу о нас узнала вся Украина! «Вони здивували Європу виставою Мойдодир. Харківський театр Діти майбутнього здобув Гран-Прі міжнародного

фестивалю в Фінляндії та став кращим колективом Європи. Джерело: fakty.ictv.ua»

Жизнь в театре очень увлекательная .

Сколько интересных моментов было и сколько еще будет !

Школа очима випускників

Этот год - последний год с моим любимым классом. Насколько же тяжело расставаться с людьми, которые все школьные будни наполняли тебя только позитивными эмоциями. Несмотря на

школьные проблемы и трудности мы шли дружно к успеху. Каждый школьный день наполнен радостью и особенными воспоминаниями. Друг другу помогали, поддерживали,

выручали и ни в коем случае не давали опустить руки! Да, конечно были сложные моменты, когда не хотелось ничего, но вместе мы - команда!

Я никогда не забуду наш класс, этих счастливых, веселых и беззаботных ребят. Школа даёт нам не только знания, но и учит быть коллективом!

Конечно же, спасибо огромное нашим любимым, дорогим учителям! За их терпение, железные

знания и сдержанность.

Спасибо нашего самому лучшему классному руководителю, нашей классной маме! Все трудности и невзгоды она проходила вместе с нами!

Переживала за нас, ругала за необдуманные поступки, радовалась

нашим победам.

Благодарим родного директора и администрацию за доброту и понимание!

Школа - это незабываемые года детства!

Мы будем безумно скучать по вам всем. Ваш любимый выпуск 2016 года. Прощай, родная школа!

Забара Софія 11-А

Пам`ятаємо

"Війна - це кров, смерть, відірвані руки, ноги, голови. Війна - це покалічені долі. Війна це спалені міста. До тих пір, поки у вашій голові війна буде чимось гарним і героїчним, ви до війни не готові. Війна - це запах гною, гару, сечі та поту, а не пафосні монологи і красиві вчинки", - місцями жорстокими, але реальними фактами мовляв український захисник - Іван Сотник. Він був убитий бандитським снайпером біля села Широкине Донецької області під час так званого «перемир'я».

Для нас у 21 столітті людина може все, лише навколо неї обертається світ, та чи так це? Чи дійсно людина може все, якщо десятки війн руйнують життя у різних закутках земної кулі щодня? Як би нам не хотілось вірити в те, що наш світ ідеальний, це не є правдою. Минуло стільки років, а ми все ще не навчилися домовлятися без чвар, скандалів, пролиття крові... Дрібниця, елементарна річ, гірка правда

Всесвіт влаштований таким чином, що всі події

колись повторюються, питання лише з якою

періодичністю Як і 71 рік тому страшне слово "війна" витає в повітрі моєї Батьківщини.

Але, незважаючи ні на які обставини, я впевнена, що як і 71 рік тому настане мить, коли українці відкинуть усі сумні промови, гіркі сльози, забудуть про біль та втрати і об'єднаються як ніколи раніше заради спільної мети, заради спільної, мирної та незалежної України!

Сургай Анастасія
9-А

Пам`ятаємо

1941 рік – фашистська армія підступно напала на Радянський Союз. Мого дідуся Василя Івановича мобілізували. Старший син Олексій 17-річним юнаком добровольцем пішов на фронт. В 1942 році дідуся вдалося побувати вдома (тоді

наші війська відступали на схід). Саме в цей час і було зроблене фото, на якому дід Василь, бабуся Наталка, їх дочка Домна та найменший син Петро. На світлині 1942 року який дідусь хвацький, гарний! До речі, син Олексій пройшов усю

війну. При форсуванні Дніпра страшенно застудив легені, все життя намагався вилікуватися, проте помер у 62 роки від цієї хвороби.

Василь Іванович повернулись з війни додому живими, хоча були неодноразово поранені.

Живе в нашій родині легенда. В одному з боїв дідусь отримали поранення в руку і ногу, втратили свідомість. Під час затишшя санітари ходили по полю, шукаючи, чи є хто живий. Дідусь прийшли до тями від того, що їх хтось смикає. Відкривши очі, Василь Іванович побачив санітара, який намагався зняти з нього жилет. Санітар вирішив, що мого дідуся вбито. А нащо небіжчику гарний і теплий жилет?

Дідусь сказав санітару: «Довези мене до шпиталю – подарую тобі жилет». І дотримав слова. У цей день доля двічі випробувала дідуня на міцність і двічі дала шанс на життя! У шпиталі Василя Івановича всього у крові та багнюці санітарочки поклали у ванну і ввімкнули воду. Поранених було так багато, що жінкам довелося залишити мого дідуся на деякий час самого. Води набралось так багато, а

дідусь був настільки кволим, що не міг втриматися і почав захлинатися. Почувши крик про допомогу, санітарки прибігли та перекрыли воду. Отак Ангел – охоронець двічі за день вимолвив у Господа душу раба Божого Василя – доброго чоловіка, працелюбного, щедрого, веселого, сильного духом, котрий прожив усе своє життя для її сім'ї, для людей.

Толстая Ольга 5-А

Ніхто не забутий!

Плине час, все далі відносить нас від тих трагічних подій, що, незважаючи на час, залишаються незабутніми... Незабутніми для тих, хто волею долі став свідком

чи учасником подій II Світової війни. Все менше стає цих людей, ось і переможців лишилось не так вже й багато...

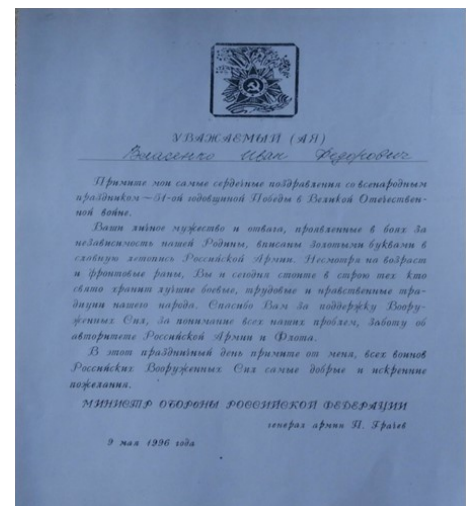
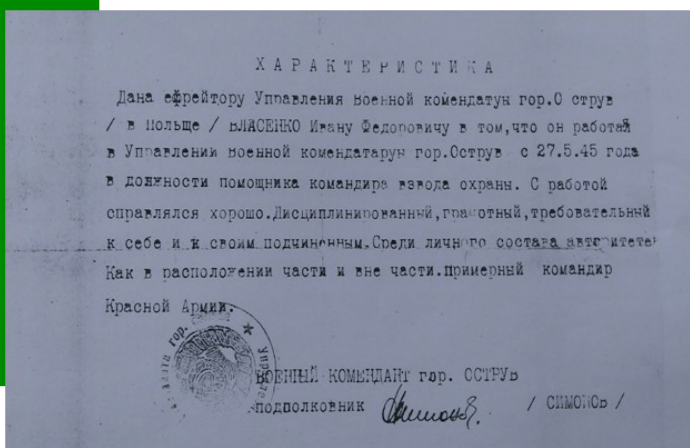
Мій прадідусь, Власенко Іван Федорович, народився 19 жовтня 1921 року. У моїй родині зберігається довідка військової частини «Польова пошта 25701» від 14.09.1944 року про те, що курсант Власенко І.Ф. перебував на військовій службі в армії з 2.04.1944 року. Він був працівником військової

комендатури на посаді командира взводу охорони. Був дисциплінований, грамотний, вимогливий до себе і до своїх підлеглих. Як в розташованій частині, так і поза нею, він був зразковим командиром. Прадідусь виконав безліч завдань, і про це говорять його листи.

На жаль, мого прадідуся вже немає

в живих, але у нашій родині завжди будуть пам'ятати про людину, яка захищала Батьківщину від фашистів, про людину, яка ціною власного життя відстояла моє щасливе дитинство. Я дуже пишаюся своїм прадідусем, і хочу, щоб пам'ять про ветеранів, які захистили світ від фашистської навали жила у віках!

Власенко Анастасія

Моряк відважного «Рубіна»

Я ніколи не бачив свого прапрадідуся, але багато чув розповідей про нього від тата та бабусі. Мого прапрадідуся звали Кисіленко Ілля Степанович. Народжений на славній Полтавщині, серед безмежних степів, золотих пшеничних ланів, хіба міг син хлібороба навіть подумати про те, що доля закине його до далекого

Баренцового моря, що на довгих п'ять років прикордонний сторожовий катер «Рубін» буде рідною домівкою, а його екіпаж – сім'єю.

Можна лише уявити, як проходила служба моряків – прикордонників, чим були заповнені їх будні...

У нашій родині зберігається розповідь прадідуся про те, як біля мису Нордкап «Рубін» разом із іншими сторожовими кораблями Північного флоту супроводжували англійський транспорт з важливим вантажем. На союзний транспорт

напав ворожий підводний човен, корабель зазнав суттєвих пошкоджень, і тут на допомогу британським морякам прийшли моряки «Рубіну», які від свого командира отримали наказ: «Сам гинь, але союзника рятуй!»

У цьому бою моториста – дизеліста Кисіленка І.С. було поранено у ногу. Військовий госпіталь був переповнений, ліків на всіх поранених не вистачало, і тому операцію лікар проводив без обезболюючого. Поранений жодного разу не закричав

А наступного дня, коли прадідусь прийшов до тями, лікар приніс йому простираadlo, яким той був прикритий під час операції. На простирадли красувалася величезна дірка, яку матрос прокусив зубами, щоб не кричати.

І ось нарешті така жадана перемога! До моряків – балтійців вона прийшла 1

листопада 1944 року, коли фашистські загарбники були розгромлені в Заполяр'ї. А 9 травня 1945 року на «Рубіні» яскравою веселкою тріпотіли прапори, вітаючи всіх із початком мирного життя.

Кисіленко Ілля Степанович був нагороджений медаллю Ушакова за номером 2266. Усього

війни цією медаллю було нагороджено понад 15 тисяч чоловік. Для мого прапрадіда, моїх рідних і для мене ця нагорода особлива тим, що нею нагороджували найвідважніших моряків, тих, хто з гідністю виконував свій солдатський обов'язок.

Щороку 9 травня ми згадуємо мого героїчного прапрадіда. Для нього не було світлішого і радіснішого свята, ніж День Перемоги.

Після війни мій прапрадідусь працював учителем історії, заступником директора і директором середньої школи. Про нього і досі пам'ятають у селі Устимівка

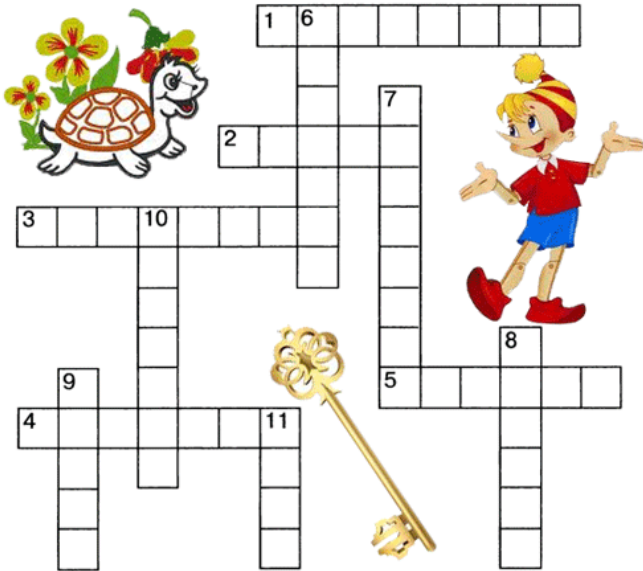
Семенівського району Полтавської області його учні, колеги, сусіди; про колишнього моряка нагадують і дерева у сільському парку, які прапрадід посадив разом зі педагогами та учнями школи.

Зберігається в нашій родині і стаття з районної газети, в якій розповідається про мого відважного прапрадідуся і його бойову молодість.

Грищенко Дмитро, учень 4-А класу

Для найрозумніших

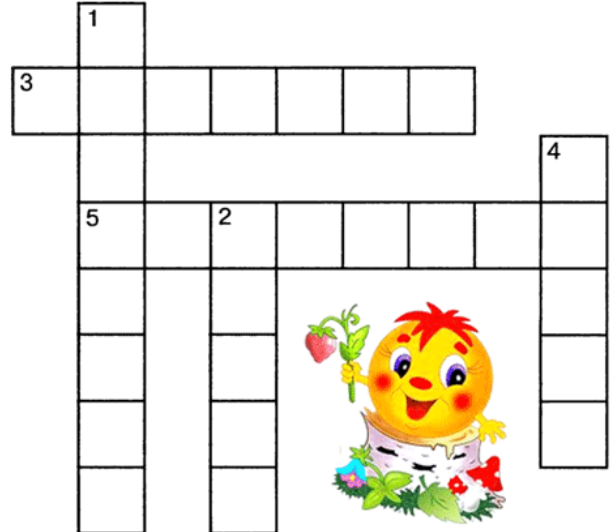

По горизонтали:

1. Чрезвычайно воспитанная девочка.
2. Очень грустный, влюбленный актер театра.
3. Главный персонаж сказки.
4. Кот, притворявшийся слепым.
5. Книга, проданная для покупки билета в театр.

По вертикали:

6. Имя пуделя.
7. Имя черепахи, владевшей золотым ключиком.
8. Сосуд, в котором спрятался главный герой в трактире.
9. Имя человека, обтесавшего бревно.
10. Веселый и насмешливый актер театра.
11. Рисунок на двери в театр.

По вертикали:

1. Русский сказочный герой, Защитник родины святой.
2. Хочу - на печке прокачусь, Хочу - со щукой обнимусь.
4. Василису полонил, чуть было не погубил, Вечной жизни он желал, щей прокисших не глотал.

По горизонтали:

3. Он от многих ушел, непослушный такой, Да столкнулся с лисой.
5. Плачет на камушке, сокрушается, Братца Иванушку спасти старается.

